

Afløsning af indirekte Afgifter, altsaa til Erstatning for Nedsættelser paa Toldpositioner. Det stemmer ikke med, men strider tværtimod bestemt imod de Grundsætninger, som Højre altid har gjort gældende, og som vi fremdeles holde paa. Men, som sagt, det skal ikke afholde mig fra at komme ind paa en noget nærmere Betragtning af det foreliggende Lovforslag. Der kan jo komme den Dag, hvor det kan være nyttigt at gøre et saadant Lovforslag til Lov, og den Dag vil navnlig kunne komme, dersom det skulde vise sig, at vi virkelig trænge til Penge i Statskassen, ikke til at forære bort til andre, men til Gennemførelse af, hvad der paahviler Statskassen som saadan. Arveafgiften kan der blive Brug for, naar vi omsider blive færdige med al denne Omlægning, al denne Tagen fra den ene Borgers Lomme for at lægge over i den andens, som vi nu have arbejdet paa i en Mængde Aar, men vi skulle ogsaa tænke paa at tilvejebringe Midler, som kunde komme Samfundet i det hele til gode. Da vil utvivlsomt en Arveafgift høre med til, hvad man bør kunne gøre Regning paa.

Det foreliggende Forslag er jo for det første at betragte som en Kodifikation af de paa dette Omraade gældende Regler, og dernæst gaar det ud paa en væsentlig Forhøjelse af Afgiften. Vi have ikke for Tiden ret mange eller synderligt udførlige Love om dette Emne, men en gennem en meget lang Aarrække udviklet Praksis, og denne Praksis har man altsaa nu sat i Stil i disse mange Paragraffer, hvorhos man paa enkelte Punkter har føjet noget til og paa adskillige Punkter ogsaa taget noget fra. I det hele maa jeg sige, at man ikke har gjort den nugældende Praksis bedre og behageligere, men tværtimod byrdefuldere. Ja, jeg vil endogsaa være tilbøjelig til at mene, at paa den Tid, da Lovene bleve givne af Enevoldsmagten, havde man langt større Tillid til Borgerne og tog langt mere Hensyn til deres Tarv. Hvilken som helst Lov fra første Halvdel af forrige Aarhundrede, som ærede Medlemmer ville efterse, er langt liberalere, langt mere hensynsfuld end en Lov som denne. Den ærede Taler, som havde Ordet før mig, omtalte jo ogsaa i ret kraftige Udtryk hele dette System af Posekigeri, af Indseende med ethvert Skridt, der bliver gjort, af Angiveri og Opvækkelse af alle de sletteste Instinkter hos Menneskene, som udmærker adskillig moderne Lovgivning. Det var man efterhaanden kommen mere og mere bort fra i Enevoldsmagtens Dage —

jeg skal senere nævne andre Eksempler derpaa for at stille dem op imod, hvad man nu i vor „liberale“ Tid forlanger af os.

Det er jo ikke blot saaledes, at man forhøjer Afgiften i de Klasser, vi hidtil have kendt: de nærmest beslægtede eller den op- og nedstigende lige Linie, altsaa Forældre og Børn, 2den Klasse eller første Sidelinie, og hvad dertil hører, og endelig dem, som ere fjernere eller slet ikke beslægtede, men dette Lovforslag indfører endvidere, at der indenfor de enkelte Klasser skal finde en Stigning Sted i Forhold til Arveloddens Størrelse. Jeg vil straks sige, at naar man her er kommen ind paa den saakaldte Ratebeskatning, det vil sige, at man lader Afgiften stige i visse Lag indenfor hver Klasse, maa jeg give det mit Bifald. Det vil erindres, at det netop var det, Højre foreslog, da vi skulde have Formue- og Indkomstskatten. Da vandt det ikke Bifald, men det gaar i Regelen jo saaledes med de gode Ideer, at de efterhaanden blive accepterede ogsaa fra anden Side, og saaledes er det altsaa ogsaa gaaet her. Men jeg vil dog straks bemærke, at en Afgift som denne jo i Virkeligheden er en Formueafgift, og da vi forhandlede om Indkomst- og Formue-skatten, vare vi paa det rene med, at medens det kunde gaa an at have en stigende Skala for Indkomsten, kunde det derimod ikke gaa an at have en stigende Skala for Formuen. En saadan blev jo heller ikke vedtagen, men det blev tværtimod udtrykkelig fremhævet og erkendt fra alle Sider, at det skulde man ikke have. Det er altsaa et Spørgsmaal, finder jeg, om det i og for sig er rigtigt, at man i denne Lov, som er en Formuebeskatningslov, indlader sig paa at opstille en stigende Skala indenfor de enkelte Klasser. Et andet Spørgsmaal, som staar i Forbindelse dermed, er, om den Skala, man her har foreslaaet, ikke er for høj. Disse Spørgsmaal skal jeg dog ikke her fordybe mig i. Det er en Skønssag eller en Fornemmel-sessag, det er noget, man maa forhandle om i Udvalget, og jeg skal ikke opholde Tinget dermed.

Derimod maa jeg bemærke, at naar der i § 2 er Tale om Arv, der tilfalder Forældre eller Afkom, altsaa den op- og nedstigende lige Linie, gaar jeg ud fra som en Selvfølge, at deri ogsaa er indbefattet Adoptivbørn, i alt Fald saadanne, som ere adopterede med Arveret. Naar Adoptionen har fundet Sted paa den Maade, at man har forbeholdt sig Dispositions-